

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A CINCEA

DECIZIE

Cererea nr. 42713/13
Tudor GLAVAN
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a cincea), întrunită la 30 ianuarie 2025 într-un Comitet alcătuit din:

Stéphanie Mourou-Vikström, *Președinte*,

María Elósegui,

Diana Sârcu, *judecători*,

și Martina Keller, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere:

cererea (nr. 42713/13) *versus* Republica Moldova, depusă la Curte la 16 mai 2013 în conformitate cu Articolul 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”) de către un cetățean moldovean, dl Tudor Glavan („reclamantul”), care s-a născut în anul 1951 și este deținut în Cricova, fiind reprezentat de către dna N. Nasco, avocat în Chișinău;

decizia de a comunica plângerile referitoare la provocare și tratamentul medical insuficient în penitenciar Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”), reprezentat de către Agentul său, dl L. Apostol, și de a declara inadmisibil restul cererii;

decizia din 19 martie 2019 de a declara inadmisibile plângerile reclamantului în baza Articolelor 3 și 13 din Convenție, referitoare la condițiile materiale de detenție și lipsa unui remediu național eficient în acest sens, și de a suspenda examinarea restului cererii;

observațiile părților;

După deliberare, decide următoarele:

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

OBIECTUL CAUZEI

1. Cauza se referă la pretinsa instigare a reclamantului de către poliție la comiterea unei infracțiuni, contrar Articolului 6 § 1 din Convenție.

2. Printr-o hotărâre din 9 februarie 2012, Judecătoria Ștefan Vodă a constatat vinovăția reclamantului pentru posesia și vânzarea canabisului. Instanța a notat că reclamantul își recunoscuse vina, declarând că el colectase plantele și le adusese acasă, lăsându-le pe masa din bucătărie. Întorcându-se dintr-o călătorie în luna octombrie 2010, el a comandat un taxi și a invitat conducătorul în domiciliul său, pentru a-l plăti. Șoferul a văzut plantele și a întrebat dacă el putea cumpăra câteva pentru uzul lui propriu. În luna aprilie 2011, două persoane, inclusiv C.R., care la acel moment lucra pentru o agenție specializată anti-drog, au venit la reclamant și l-au întrebat dacă putea să le vândă drogurile; ulterior, reclamantul le-a vândut 57,19 grame de canabis (THC). Mai târziu, C.R. a telefonat și a aranjat o altă întâlnire pentru a cumpăra droguri. La 5 mai 2011, C.R. a venit la domiciliul reclamantului și a cumpărat 748 de grame de canabis. Imediat după aceasta, reclamantul a fost reținut. O percheziție efectuată la domiciliul său a identificat prezența a altor 914 grame de canabis, precum și urme ale acestei substanțe pe o râșniță și pe alte obiecte.

Instanța a mai notat că C.R. fusese audiat în ședința de judecată și confirmase existența unor informații operative de la persoanele implicate în consumul de droguri, potrivit cărora reclamantul vindea droguri în cantități mari. Pentru a verifica această informație, a fost efectuată o achiziție de control, care a relevat că substanța pe care o vindea reclamantul era, într-adevăr, canabis. În timpul tranzacției ulterioare, reclamantul a fost reținut, iar la domiciliul său a fost identificată o cantitate adițională de droguri.

3. Instanța a constatat că mai multe rapoarte de expertiză și înregistrări audio-video de la reținerea reclamantului demonstau că el oferise spre vânzare și ulterior vânduse lui C.R. 748 de grame de canabis.

4. Instanțele superioare au menținut această condamnare. În decizia sa irevocabilă din 12 decembrie 2012, Curtea Supremă de Justiție a reținut, *inter alia*, argumentul reclamantului, potrivit căruia el fusese provocat de către poliție și nu intenționase să vândă drogurile, ci le păstra pentru uz propriu. Instanța a respins această alegație, constatând că probele din dosar demonstau în mod cert vinovăția lui.

Reclamantul a depus, fără succes, un recurs în anulare în fața Curții Supreme de Justiție, în care a susținut că poliția îl provocase pentru a obține bani de la el. Reclamantul nu a oferit detalii referitoare la modul în care el fusese instigat.

APRECIEREA CURȚII

A. Pretinsa încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție (provocarea de către poliție)

5. Reclamantul a susținut că el fusese instigat de către poliție la comiterea unei infracțiuni pe care, în lipsa unei asemenea provocări, n-ar fi comis-o. El a notat lipsa antecedentelor penale în privința sa și faptul că instanțele nu au verificat modul în care poliția planificase și executase achiziția de control a drogurilor, dacă se putea considera că el era predispus la comiterea unor asemenea infracțiuni și dacă el fusese supus presiunilor din partea poliției, inclusiv natura și nivelul implicării poliției la comiterea infracțiunii.

6. Guvernul a invocat că autoritățile cunoșteau din informațiile operative că reclamantul era un potențial vânzător de droguri. Poliția a folosit un agent sub acoperire pentru a descoperi activitatea reclamantului, aflată deja în derulare.

7. Principiile generale referitoare la provocare au fost rezumate în *Matanović v. Croația* (nr. 2742/12, §§ 122-35, 4 aprilie 2017) și *Akbay și alții v. Germania* (nr. 40495/15 și altele 2, §§ 109-24, 15 octombrie 2020). Atunci când are de-a face cu un argument referitor la instigare sau provocare de către poliție, Curtea va încerca să stabilească dacă a existat o asemenea instigare sau provocare (testul material al instigării). În cazul în care a existat o asemenea instigare sau provocare, utilizarea ulterioară a probelor obținute în acest mod în procesul penal împotriva persoanei implicate ridică o problemă în baza Articolului 6 § 1 (a se vedea *Matanović*, pre-citată, § 145, și *Akbay și alții*, pre-citată, § 111).

8. La determinarea faptului dacă a avut loc o provocare, cu alte cuvinte dacă autoritățile au exercitat o asemenea influență asupra reclamantului, încât l-au instigat la comiterea unei infracțiuni care în caz contrar nu ar fi fost comisă, Curtea va examina în primul rând dacă au existat bănuieli obiective privind implicarea reclamantului într-o activitate criminală sau predispunerea lui la comiterea unei infracțiuni (a se vedea *Akbay*, pre-citată, §§ 114-115); procedura de inițiere și efectuare a măsurii în privința reclamantului, în special dacă a existat o supraveghere judiciară a acesteia; și dacă autoritățile sau persoanele care au acționat în numele lor s-au „alăturat” unei activități infracționale în desfășurare sau au supus reclamantul unei presiuni necorespunzătoare, încât l-au instigat la comiterea infracțiunii.

9. În prezenta cauză, Curtea nu este convinsă că situația aflată în examinare cade sub incidența categoriei de „cauze de provocare”, chiar și *prima facie*. Ea notează argumentul reclamantului susținut în instanță, că el recoltase plantele și le adusese acasă la inițiativa lui. Deși reclamantul a invocat că plantele erau pentru uzul său personal, cantitatea totală găsită la domiciliul lui (mai mult de 1,7 kilograme de canabis) în mod cert depășea scenariul consumului personal, cu atât mai mult cu cât el a căzut imediat de acord să vândă aproape jumătate din drogurile pe care le avea la moment, în loc să le folosească el însuși. Astfel, reclamantul a fost în stare să producă, într-o perioadă scurtă, cantități mari de droguri din propriile sale rezerve și fără a fi nevoit să le obțină de la alte persoane, având în posesia sa o cantitate mult mai mare decât cea pe care convenise să i-o vândă lui C.R. (a se compara și a se deosebi de *Teixeira de Castro v. Portugalia*, 9 iunie 1998, § 38, *Rapoarte ale hotărârilor și deciziilor* 1998-IV).

10. Potrivit declarațiilor reclamantului în instanță, un conducător de taxi venise la el acasă, recunoscuse natura plantelor de pe masa lui din bucătărie și întrebase imediat să cumpere câteva. El a făcut legătură între vizita șoferului și ulterioara provocare. Cu toate acestea, el nu a invocat că respectiva persoană era un informator al poliției la acel moment. În orice caz, reclamantul fusese cel care se apropiase de șofer și îl invitase la el acasă, autoritățile aflând ulterior despre activitățile reclamantului.

11. În plus, reclamantul nu a prezentat copii ale apelurilor sale în fața instanțelor, pentru a-i permite Curții să determine ce probe sau argumente referitoare la provocare el prezentase în fața instanțelor naționale. Din sentințele sale de condamnare rezultă că reclamantul a invocat argumentul referitor la provocare doar în recursul său depus la Curtea Supremă de Justiție. Din moment ce detalii despre plângere rămân necunoscute, nu este clar nici dacă reclamantul a invocat anumite motive pentru omisiunea lui de a prezenta orice probe în fața instanțelor inferioare. Cu toate acestea, aparent, în ulteriorul recurs în anulare depus la Curtea Supremă de Justiție, reclamantul a înaintat argumentul referitor la provocare, fără a oferi niciun detaliu care ar permite instanțelor să examineze în mod adecvat această chestiune. Rezultă că argumentul în apărare privitor la provocare nu a fost formulat în mod clar și/sau în timp util în cadrul procedurilor naționale (a se vedea *Trifontsov v. Rusia*, nr. 12025/02, § 34, 9 octombrie 2012).

12. În lumina constatărilor sale de mai sus, Curtea concluzionează că reclamantul nu a prezentat probe *prima facie* că el ar fi putut fi instigat de către poliție la comiterea unei infracțiuni pe care în caz contrar el n-ar fi comis-o. Rezultă că această plângere este în mod vădit nefondată și trebuie respinsă, în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.

B. Pretinsa încălcare a Articolului 3 din Convenție (tratamentul medical insuficient)

13. Reclamantul s-a plâns și de tratamentul medical insuficient din timpul detenției sale, contrar Articolului 3 din Convenție.

14. Curtea consideră că, în lumina tuturor materialelor de care dispune și în măsura în care aspectele deplânse se află în competența sa, această plângere nu relevă nicio aparentă încălcare a drepturilor și a libertăților garantate de Convenție și de Protocoalele sale.

Rezultă că această parte a cererii trebuie respinsă în conformitate cu Articolul 35 § 4 din Convenție.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 27 februarie 2025.

Martina Keller
Grefier adjunct

Stéphanie Mourou-Vikström
Președinte